

Zafíra I.

Álomutazás

Az Út

Kövesd álmaidat, mert az felszabadít! Kövesd álmaid útmutatását, még ha az út nehéz vagy ködös is, így megtalálod önmagadat!

Ez a könyv azért íródott, hogy megmutassam érdemes követni álmainkat.

1974-ben véletlen gyermekként születtem. Szüleim nem akartak, mindent megtettek születésem ellen, de én mégis világra szerettem volna jönni. Négy hónapig titokban fejlődtem és a köldökzsinór miatt félig holtan jöttem a világra.

Mikor 4 éves voltam, álltam a lakótelepi lakásunk negyedik emeleti ablakában és a szúnyoghálón keresztül néztem a szemközti tízemeletes panelházat, ekkor kijelenttem: „Haza kell mennem, meg kell találnom a hazámat!”

A gyermeki bölcsesség eme megnyilvánulása újra és újra visszatérő elem maradt az életemben. Minden egyes alkalommal, mikor külföldre indultam, édesanyám mindig feltette a kérdést: „Visszajössz?”

Hallgatag voltam, sokat mészároltam, úgy éreztem nem illek bele a környezetembe és senki nem ért

meg. Voltak álmaim, vízióim és emlékeztem néhány előző életem egyes történéseire. Az emlékek néha megráztak, felkavartak, megtanítottak bizonyos élethelyzetek kezelésére. Mindig ajándéknak tekintettem ezeket.

Verseket és visszaemlékezéseket írtam, rajzoltam és festettem, szimbólumokban gondolkoztam.

Olthatatlan vágyat éreztem új világok, új kultúrák felfedezésére, más nemzetiségű emberek megismerésére. Minden évben kétszer-háromszor olyan sürgető, égető érzés fogott el, hogy néha úgy kellett lenyugtatni, ne üljek fel az első gépre, ami elhagyja Magyarországot.

Mindig minta gyerek és jó tanuló voltam.

Viselkedésem és nevelésem is fiúsrá sikerült. Édesanyám idegenkedése ellenére harcművészetet tanultam, egy idő után már csak a művészet része érdekelt. Ezt olyan tökélyre fejlesztettem, hogy világbajnoki címet is elnyertem. Aztán a második világbajnokság után hirtelen abbahagytam, mert szellemileg többre vágytam és fizikai sérülésem is erre mutatott rá. Szerettem volna megismerni önmagamot és válaszokat kapni a miértjeimre.

Az az érzés munkált bennem, hogy valami többre születtem és különleges vagyok.

Kiskoromban megsirattam Misát, amikor a Szovjet olimpia végén elszállt a levegőben. Egy állat halálán mindig jobban sírtam és hosszabb ideig szomorkodtam, mint egy emberén. Az utóbbi igazán nem rázott meg.

Soha nem értettem a háborúkat és a világban felkelhető gonoszságot.

Imádtam sétálni az erdőben, ilyenkor egy varázsütésre átszellemültem és beleolvadtam a természetbe, imádtam a nyári záporok simogatását, és az eső után a friss föld illatát, ahogy a nap cirógatta bőrömet. Ilyenkor éreztem magam igazán boldognak.

Mivel imádtam lovagolni, a 12 éves születésnap ajándékom egy hét üdülés és lovaglás volt. Itt szerencsétlen események összecsapása folytán meghaltam, mikor leestem a lóról. Mikor visszahoztak az életbe, maga az élet fájt, és több évig vágytam vissza abba a dimenzióba. Abba kimondhatatlan egységbe és nyugalomba, a minden tudás birtokában, nem-bezárva az anyagba. Ma már tudom ennek oka volt.

1999 egyik napsütéses délutánján fogadott öcsém elvitt egy klub délutánra, ahol kézrátétellel kezeltek. Már amikor beléptem a terembe éreztem az energia feszültséget, szinte rosszul lettem. Első alkalommal csak figyeltem és húzogattam a kezem a kezelők kézfeje felett megállapítottam hogy kinek milyen az energia szintje és merre áramlik az energia, ennek hangot is adtam. Ez a többiek számára meglepő volt, nekem pedig az volt meglepő, hogy ők nem érezték. A klub vezetője egy reiki mester volt, aki egyre többet foglalkozott velem. Majd elérkezett az első avatás ideje.

A várossal átellenben a sziget túlsó végén található a rózsaszín homokos strand és tőle pár kilométerre a világ „köldöke”.

A sziget nem csak kőfejeiről híres, hanem nagyon sok petroglif (sziklavészt) is található a szigeten, és 3-4 helyen az egykor itt élt emberek építkezési szokásait is megcsodálhatjuk.

Itt az élet nagyon nyugodt, senki nem siet sehova, az adott szó szent mindenki számára. Az emberek ismerik egymást, beszélgetnek egymással, kedvesek és segítőkészek az idegenekkel is. Büszkék a kultúrájukra, a saját nyelvükre, és múltjukra, büszkék arra, ahogy élnek.

Nyíltak és őszinték és ezt várják el az odatévedő idegenektől is. Hivatalosan Chiléhez tartoznak, és a hivatalos nyelv a spanyol, de az elszakadást szor-